

Sygn. akt III AUa 522/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 kwietnia 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Beata Górska (spr.)
Sędziowie:	SSA Urszula Iwanowska SSO del. Gabriela Horodnicka - Stelmaszczuk
Protokolant:	St. sekr. sąd. Elżbieta Kamińska

po rozpoznaniu w dniu 27 kwietnia 2017 r. w Szczecinie

sprawy P. N.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o przyznanie emerytury

na skutek apelacji organu rentowego

od wyroku Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 15 kwietnia 2016 r. sygn. akt VI U 994/14

1. oddała apelację,
2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. na rzecz ubezpieczonego P. N. kwotę 270 zł (dwieście siedemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

SSA Urszula Iwanowska SSA Beata Górska del. SSO Gabriela Horodnicka

– Stelmaszczuk

Sygn. akt III AUa 522/16

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. decyzją z dnia 15.10.2014 roku odmówił P. N. prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym przewidzianego dla pracowników wykonujących pracę w szczególnych warunkach, gdyż w ocenie organu rentowego ubezpieczony mimo udowodnienia 26 lat, 11 miesięcy i 14 dni ogólnego stażu ubezpieczeniowego, według stanu na dzień 1.01.1999r. nie udokumentował co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych. Z treści decyzji wynika, że organ rentowy nie uwzględnił do pracy w szczególnych warunkach okresu

zatrudnienia od 1.05.1990r. do 24.04.1997r. w (...) ze względu na nieprawidłową treść świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach.

W odwołaniu od decyzji organu rentowego ubezpieczony wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie emerytury, wskutek uwzględnienia korekty treści świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. decyzją z dnia 13.11.2014 roku odmówił ubezpieczonemu prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym przewidzianego dla pracowników wykonujących pracę w szczególnych warunkach, gdyż w ocenie organu rentowego ubezpieczony mimo udowodnienia 26 lat, 9 miesięcy i 14 dni ogólnego stażu ubezpieczeniowego, według stanu na dzień 1.01.1999r. nadal nie wykazał co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych, w pełnym wymiarze czasu pracy. Z treści decyzji wynika, że organ rentowy nie zaliczył zatrudnienia w szczególnych warunkach w następujących okresach:

1. od 1.05.1990r. do 31.08.1990r. w (...) w G., gdyż praca była wykonywana w niepełnym wymiarze czasu pracy (9/10 etatu),
2. od 1.09.1990r. do 24.04.1997r. w (...) w G., ze względu na nieprawidłową treść świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach.

W odwołaniu od decyzji organu rentowego ubezpieczony podniósł, że nie zgadza się również i z tym z rozstrzygnięciem, gdyż pracował w szczególnych warunkach

w okresie od 1.09.1990r. do 24.04.1997r. w (...) w G. przy montażu i remontach urządzeń elektroenergetycznych i ciepłych na stanowisku spawacza, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Ubezpieczony spawał, a zatem wykonywał pracę w warunkach zaliczaną do szczególnych, ujętych w dziale II rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983r., Nr 8, poz. 43 ze zm.) – zwanego rozporządzeniem z dnia 7 lutego 1983r. Nadto, spawając wykonywał pracę zaliczaną wprost do prac w szczególnych warunkach. Mając na uwadze powyższą argumentację, ubezpieczony wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie emerytury, a także o zasądzenie od organu rentowego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Organ rentowy w odpowiedziach na odwołania wniósł o ich oddalenie, podtrzymał swoje stanowisko wyrażone w zaskarżonych decyzjach i podał, że przedłożone przez ubezpieczonego świadectwa pracy nie spełniały wymogów określonych w § 2 ust. 2 rozporządzeniem z dnia 7 lutego 1983r., wobec czego nie można było uwzględnić jakiegokolwiek okresu pracy do świadczonych w szczególnych warunkach.

Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, po połączeniu spraw z odwołań celem ich wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia, wyrokiem z dnia 15.04.2016 roku zmienił zaskarżone decyzje organu rentowego i przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury począwszy od 1.10.2014 roku.

Sąd I instancji ustalił, że P. N. urodził się w dniu (...) Na dzień 1.01.1999 r. posiadał bezsporny ogólny okres ubezpieczenia wynoszący 26 lat, 9 miesięcy i 14 dni okresów składkowych i nieskładkowych. Na dzień złożenia wniosku do organu rentowego o przyznanie emerytury ubezpieczony był członkiem otwartego funduszu emerytalnego i wniósł o przekazanie zgromadzonych na nim środków, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu Państwa.

Ubezpieczony nabył uprawnień spawacza w dniu 13.04.1979 r. Następnie w dniu 12.10.1991 r. nabył uprawnień w zakresie eksploatacji urządzeń i instalacji energetycznych młynów, urządzeń odpopielania i odzūżlania oraz aparatury kontrolno-pomiarowej i urządzeń automatycznej regulacji. W dniu 05.03.1996 r. ubezpieczony nabył uprawnień do obsługi suwnic hakowych, wciągników i wciągarek stałych i przejezdnych z napędem nieręcznym sterowanych z poziomu roboczego i kabiny. W dniu 10.02.1994 r. ubezpieczony poszerzył uprawnień o eksploatację urządzeń i instalacji energetycznych w postaci kotłów parowych, turbin parowych i wodnych, silników, instalacji ciepłych parowych i wodnych oraz sieci ciepłych, turbin i silników spalinowych, pomp, ssaw, wentylatorów, dmuchaw, sprężarek i instalacji sprężonego powietrza.

Od dnia 2 września 1970 r. do dnia 25 września 1976 r. ubezpieczony pozostawał zatrudniony na stanowisku betoniarz-zbrojarz w (...). Ubezpieczony w rzeczywistości wykonywał wyłącznie prace zbrojarskie zarówno na zbrojarni jak i na budowach, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Od dnia 28 lutego 1977 r. do dnia 30 czerwca 1978 r. ubezpieczony pracował na podstawie umowy o pracę na stanowisku zbrojarza w (...). Od dnia 27 listopada 1978 r. do dnia 26 maja 1980 r. ubezpieczony pracował na podstawie umowy o pracę na stanowisku spawacza i zbrojarza - betoniarza w (...). Od dnia 18 lipca 1980 r. do dnia 27 września 1980 r. ubezpieczony pracował na podstawie umowy o pracę na stanowisku spawacza w Przedsiębiorstwie (...). Od dnia 29 października 1980 r. do dnia 5 maja 1982 r. ubezpieczony pracował na podstawie umowy o pracę na stanowisku zbrojarz w (...). Od dnia 14 czerwca 1982 r. do dnia 31 sierpnia 1990 r. ubezpieczony pracował na podstawie umowy o pracę na stanowisku zbrojarza w (...). Ubezpieczony w rzeczywistości wykonywał prace zbrojarskie zarówno na zbrojarni jak i na budowach. Ubezpieczony w spornym okresie pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, poza okresem od dnia 1 czerwca 1990 r. do dnia 31 sierpnia 1990 r. kiedy przebywał na urlopie bezpłatnym.

Sąd I instancji ustalił również, że od dnia 1 września 1990 r. do dnia 24 kwietnia 1997 r. ubezpieczony pracował na podstawie umowy o pracę na stanowisku monter-spawacz w (...) w G.. Ubezpieczony rzeczywiście wykonywał pracę polegającą na remontach i eksploatacji urządzeń energetycznych. Jego obowiązki polegały na demontażu, wycinaniu i dopasowywaniu, czyszczeniu, szlifowaniu i spawaniu elementów młynów węglowych i kotłów. Podczas wykonywania prac remontowych wszystkie urządzenia, poza remontowanym, pozostawały w ruchu. Ubezpieczony pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, poza okresem od dnia 01.04.1991 r. do dnia 31.05.1991 r. kiedy przebywał na bezpłatnym urlopie oraz okresem 593 dni kiedy przebywał na zasiłkach chorobowych.

W oparciu o powyższe ustalenia faktyczne Sąd Okręgowy uznał, że odwołania zasługiwały na uwzględnienie. Wskazał na przepisy art. 184 ust. 1, ust. 2 w zw. z art. 32 ust. 2 i 4 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity opubl. w Dz. U. z 2016r. poz. 887) – zwanej ustawą emerytalną - § 3 i § 4 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983r., Nr 8, poz. 43 ze zm.) – zwanego rozporządzeniem z dnia 7 lutego 1983r. - oraz miał na uwadze regulację

- pkt 4 działu V, tj. „W budownictwie i przemyśle materiałów budowlanych”,

- pkt 12 działu XIV „Prace różne”, wykazu A będącego załącznikiem do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983r. - prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym, atomowodorowym,

- pkt 25 działu XIV „Prace różne”, wykazu A będącego załącznikiem do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983r. – bieżąca konserwacja agregatów i urządzeń oraz prace budowlano-montażowe i budowlano-remontowe na oddziałach będących w ruchu, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie, wykazu A, stanowiącego załącznik do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983r.

Sąd pierwszej instancji podniósł, że na okoliczność wykonywania przez P. N. pracy w warunkach szczególnych w (...), **od 2 września 1970 r. do 25 września 1976 r. i od dnia 14 czerwca 1982 r. do dnia 31 sierpnia 1990 r.**, przeprowadził dowód z dokumentów znajdujących się w aktach osobowych ubezpieczonego, zeznań świadków W. P., Z. T., J. Ł. oraz przesłuchania ubezpieczonego. Z dokumentów znajdujących się w aktach osobowych ubezpieczonego wprost wynikało, że w drugim z ww. okresów ubezpieczony pracował jako zbrojarz. Takie stanowisko widniało w karcie pracownika, kwestionariuszu osobowym oraz w kartach wynagrodzeń. W dokumentach dotyczących pierwszego z okresów stanowisko ubezpieczonego określone było jako zbrojarz-betoniarz, a jedynie w karcie obiegowej wskazano stanowisko zbrojarz. Świadczenie niemal jednolicie zaznali, że ubezpieczony wykonywał wyłącznie prace zbrojarskie w ww. okresach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. I tak świadek Z. T. zeznał, że ubezpieczony w 1976 r. zwolnił się i w 1980 r. zatrudnił się po raz kolejny w (...), gdzie dalej wykonywał prace zbrojarskie na zbrojarni oraz na budowie, np. montował ławy fundamentowe. Podkreślił, iż pracownicy zbrojarni otrzymywali mleko i posiłki regeneracyjne. Z kolei świadek J. Ł. również podał, że ubezpieczony odszedł z pracy, a następnie po kilku latach wrócił. Potwierdził, że ubezpieczony swoje obowiązki wykonywał na budowie i na zbrojarni. Wyjaśnił, że na zbrojowni przygotowywał

zbrojenia, a następnie montował je na budowie poprzez wiązanie. Świadek podkreślił, że ubezpieczony nie wykonywał innych czynności. Zeznał, że pracodawca wydawał świadectwa w warunkach szczególnych ale wyłącznie na prośbę pracownika i z zachowaniem tego w tajemnicy. W. P. podał, że ubezpieczony pracował na cały etat i wykonywał wyłącznie pracę zbrojarza. Przy czym wyjaśnił, że pracował z ubezpieczonym wyłącznie w pierwszym z ww. okresów.

Ubezpieczony potwierdził wskazywane przez świadków okoliczności, zeznając, że nigdy nie wykonywał prac betonarskich Sąd Okręgowy podniósł, że mając na uwadze treść poz. 4 działu V - prace w budownictwie i przemyśle materiałów budowlanych, uznał, iż ubezpieczony w ww. okresach pracował w warunkach szczególnych jako zbrojarz. Łączny okres pracy ubezpieczonego w pierwszym okresie wynosi 6 lat i 23 dni, w drugim po odliczeniu bezpłatnego urlopu, 7 lat, 11 miesięcy i 15 dni. **W sumie 14 lat i 8 dni pracy w warunkach szczególnych.**

Sąd Okręgowy zaznaczył, że w zakresie kolejnego zatrudnienia, tj. w (...) w G.

od dnia 1 września 1990 r. do dnia 24 kwietnia 1997 r. uwzględnił również i ten okres do stażu pracy w warunkach szczególnych, mimo że w aktach osobowych ubezpieczonego stanowisko pracy było określane jako monter-spawacz oraz spawacz. Świadek J. S. zeznał, że ubezpieczony pracował z nim w (...) w G. i wykonywał wyłącznie prace przy remoncie kotłów i młynów stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Określając zakres wykonywanych przez ubezpieczonego czynności podawał, że ubezpieczony spawał rury i naspawywał wirniki przy młynach w elektrociepłowni. Ponadto demontował przed spawaniem i montował po spawaniu wirniki, które znajdowały się przy kotłach w elektrociepłowni. Podał, że ubezpieczony często pracował ponad 8 godzin dziennie. Z kolei świadek W. S. zeznał, że był pracodawcą ubezpieczonego w (...) w G.. Wyjaśnił, że ubezpieczony wykonywał pracę polegającą na demontażu, wycinaniu i dopasowywaniu, czyszczeniu, szlifowaniu i spawaniu elementów młynów węglowych i kotłów. Praca ta odbywała się w elektrociepłowniach położonych w Polsce. Podczas wykonywania prac remontowych wszystkie kotły pozostawały w ruchu. Podał, że remont młyna nie wymagał wyłączenia kotła, jedynie wyjątkowo na czas remontów odłączane były pojedyncze kotły. W ocenie świadka niemożliwe było rozdzielanie pracy spawacza i montera, gdyż czynności te wzajemnie się uzupełniały. Natomiast świadek M. S. wskazał, że ubezpieczony był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy, a jego praca polegała na remontach kotłów energetycznych i urządzeń przesyłających węgiel do kotła w elektrociepłowniach. Podał, że remonty młynów odbywały się średnio co 28-32 godziny podczas eksploatacji kotłów. Remont młyna polegał na wypaleniu palnikiem acetylenowym elementów, a następnie wstawieniu nowych i ich obspawaniu. Wyjaśnił, że raz na dwa lata wykonywane były remonty całego kotła, który był wówczas wygaszany. Świadek podał, że praca była wykonywana przy wysokiej temperaturze i w zapyleniu. Świadek J. M. zeznał, że ubezpieczony pracował jako spawacz i zajmował się wyłącznie spawaniem w elektrociepłowniach. Podkreślił, że spawanie odbywało się w warunkach zapylenia i wysokiej temperatury. Kolejny świadek E. S. zeznał, że pracował z ubezpieczonym w okresie od 22 marca 1993 r. do 15 maja 1993 r. oraz 20 lutego 1995 r. do 31 maja 1995 r. Wskazał, że ubezpieczony pracował w pełnym wymiarze czasu pracy. Wyjaśnił, że ubezpieczony wykonywał prace spawalnicze spawarką elektryczną oraz polegające na wycinaniu w elektrociepłowniach. Podał również, że praca odbywała się w pyłe i wysokich temperaturach.

Sąd Okręgowy, mając zatem na uwadze zgodne zeznania ww. świadków, przyjął, że ubezpieczony pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonując czynności związane z remontami i eksploatacją urządzeń elektrociepłowni, w szczególności polegające na spawaniu, co potwierdził również ubezpieczony, Sąd uznał, iż ubezpieczony wykonywał pracę wymienioną w wykazie A dział XIV pkt 25 w/w rozporządzenia polegającą na bieżącej konserwacji agregatów i urządzeń oraz prace budowlano-montażowe i budowlano remontowe na oddziałach będących w ruchu, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie. Łączny okres pracy w tym przypadków wyniósł 4 lata, 10 miesięcy i dzień, po odliczeniu zasiłków chorobowych i bezpłatnego urlopu. Po zsumowaniu wymienionych wyżej okresów Sąd Okręgowy uznał, iż ubezpieczony legitymuje się łącznym stażem pracy w warunkach szczególnych wynoszącym co najmniej 18 lat, 10 miesięcy i 9 dni. Uznając ten okres za wystarczający do nabycia uprawnień emerytalnych w tzw. warunkach szczególnych Sąd odstąpił od badania dalszych okresów pracy ubezpieczonego.

Mając na uwadze, że wiarygodność dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, w tym w aktach ubezpieczeniowych nie była kwestionowana w trakcie postępowania przez żadną ze stron, zatem również Sąd uznał je za miarodajne dla dokonania ustaleń w niniejszej sprawie. Dał również wiarę zeznaniom świadków jako

spójnym, logicznym i znajdującym potwierdzenie w zebranych w sprawie dokumentach. Jednocześnie Sąd uznał za wiarygodne zeznania ubezpieczonego, gdyż były logiczne, zgodne z zeznaniami świadków i znalazły odzwierciedlenie w zgromadzonej w sprawie dokumentacji. Z tych przyczyn Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżone decyzje i przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury począwszy od 1.10.2014 roku.

Z rozstrzygnięciem Sądu Okręgowego nie zgodził się organ rentowy. Zaskarżył wyrok w całości. W złożonej apelacji zarzucił orzeczeniu:

1. naruszenie prawa materialnego poprzez błędną wykładnię art. 184 ust. 1 pkt 1 i 2 w związku z art. 32 ust. 1 i ust. 2 ustawy emerytalnej w związku z § 2 ust. 1 i 2, § 4 ust. 1 pkt 3, §19 ust. 1 i 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz.43 ze zm.) i przyjęcie, że ubezpieczony nabył prawo do emerytury z tytułu wykonywania pracy przez co najmniej 15 lat w szczególnych warunkach, podczas gdy warunków tego nie spełnił, a tym samym przyjęcie, że wykonywanie przez ubezpieczonego pracy na stanowisku monter-a spawacza w (...) w G., w okresie od 01 września 1990 r. do 24 kwietnia 1997 r. jest zatrudnieniem w warunkach szczególnych,

2. błędne ustalenia faktyczne co do okresów pracy ubezpieczonego w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze i przyjęcie, że ubezpieczony wykazał, iż wykonywał pracę w warunkach szczególnych w okresie od 1.09.1990 r. do 24.04.1997 r. w (...) w G.

Wskazując na powyższe zarzuty i argumenty, skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania, ewentualnie o jego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, oraz zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego.

Ubezpieczony wniósł o oddalenie apelacji w całości i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja organu rentowego nie zasługiwała na uwzględnienie.

Analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w tym zarzutów apelacyjnych, doprowadziła Sąd Apelacyjny do wniosku, że wyrok Sądu Okręgowego jest prawidłowy. Sąd I Instancji dokonał trafnych ustaleń faktycznych, w granicach swobodnej oceny dowodów, o której stanowi art. 233 § 1 k.p.c., i wyprowadził z nich należycie uzasadnione wnioski. Wskazał w pisemnych motywach wyroku jaki stan faktyczny stał się podstawą rozstrzygnięcia, w swym uzasadnieniu jasno i logicznie przedstawił jakie dowody uznał za istotne i wiarygodne w sprawie. Podał, na jakich dowodach oparł się przy ustalaniu faktów. Sąd pierwszej instancji wyjaśnił również mające kluczowe znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności w zakresie przesłanki co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach, w szczególności w kwestionowanym w apelacji okresie od 1.09.1990r. do 24.04.1997r.

Sąd Okręgowy wywiódł również trafny wniosek, że praca ubezpieczonego jako zbrojarza (2.09.1970r. – 25.09.1976r. i 1.06.1982r. - 31.08.1990r.), a następnie przy remontach i bieżącej konserwacji agregatów oraz urządzeń elektroenergetycznych i ciepłych, na oddziałach będących w ruchu (1.09.1990r. - 24.04.1997r.), odpowiada pracy w warunkach określonych w art. 32 ust. 2 ustawy emerytalnej.

Sąd Okręgowy prawidłowo również ustalił, że ubezpieczony pracował w elektrociepłowniach w kraju, wykonując na oddziałach znajdujących się w ruchu prace remontowe młynów węglowych i kotłów. W ramach tych zadań zajmował się również spawaniem. Prace wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Świadczenie bowiem zeznali, że ubezpieczony w okresie w (...) w G. (obecnie pod nazwą Zakład (...) sp. z o.o. – k. 35, II/1 a.e.) przy remontach kotłów i młynów, spawał rury i naspawывaniem wirniki w młynach. Do jego obowiązków należały również takie czynności, jak demontaż, wycinanie i dopasowywanie, czyszczenie, szlifowanie, spawanie elementów młynów węglowych i kotłów w elektrociepłowniach. Remont młyna polegał na wypaleniu palnikiem acetylenowym elementów i wstawieniu nowych i ich obspawaniu. Remonty młynów odbywały się średnio co 28-32 godziny podczas

eksploatacji kotłów. Prace były więc wykonywane w niebezpiecznym środowisku, w wysokich temperatur, a także w zapyleniu i oparach wytwarzanych w trakcie spawania spawarką elektryczną. Sąd Apelacyjny odnosząc się do zarzutu błędnego ustalenia stanu faktycznego w zakresie wskazanego okresu pracy 1.09.1990r. - 24.04.1997r., wskazuje, że samo postawienie zarzutu obraży art. 233 § 1 k.p.c. nie może polegać na zaprezentowaniu przez apelującego oceny prawnej, gdyż powinno odnosić się do określonego stanu faktycznego, a konkretniej do zakwestionowania, podważenia określonego faktu, czy faktów, co do okoliczności istotnych dla meritum sprawy. Skarżący może wskazać, że Sąd rażąco naruszył ustanowione w art. 233 § 1 k.p.c. zasady oceny wiarygodności i mocy dowodów oraz że naruszenie to miało wpływ na wynik sprawy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia: 14 stycznia 2000 r. I CKN 1169/99, OSNC 2007 /7-8/1 39; 10 kwietnia 2000 r. V CKN 17/00, OSNC 2000/10/189), lecz konieczne jest odniesienie zarzutu do poszczególnych dowodów. W apelacji organu rentowego nie podjęto natomiast oceny przydatności, czy wiarygodności zeznań poszczególnych świadków oraz pozostałych zgromadzonych w sprawie dowodów. Analizując uzasadnienie apelacji, należało dojść do wniosku, iż skarżący w istocie nie zmierzał do kwestionowania poczynionych przez Sąd Okręgowy wyżej wskazanych ustaleń faktycznych, w szczególności, iż poprzestał na zaprezentowaniu oceny prawnej, opierającej się na konkluzji, że skoro ubezpieczony był zatrudniony na stanowisku montera – spawacza, i zakres jego obowiązków odpowiadał nazwie stanowiska, to nie mógł pracować stale i w pełnym wymiarze czasu pracy jako spawacz. Rozważania skarżącego odnosiły się do kwalifikacji prawnej, gdyż poddawały w wątpliwość, czy praca świadczona przez ubezpieczoną, przy remontach elementów młynów węglowych i kotłów w elektrociepłowniach, polegająca na spawaniu, na oddziałach zakładów energetycznych znajdujących się w ruchu ciągłym, odpowiada warunkom pracy właściwym dla przemysłu energetycznego (dział II „W energetyce”). W tym stanie rzeczy należało przyjąć za trafną ocenę Sądu Okręgowego, iż zgromadzone w toku postępowania sądowego dokumenty, w przede wszystkim zeznania świadków oraz ubezpieczonego nie budziły wątpliwości i na ich podstawie należało dokonać ustaleń faktycznych. W tym stanie rzeczy Sąd Apelacyjny przyjął poczynione w pierwszej instancji ustalenia faktyczne, czyniąc je integralną częścią niniejszego orzeczenia, w konsekwencji czego nie zachodzi potrzeba ich szczegółowego powtarzania. Odnosząc się natomiast do podniesionego w apelacji drugiego zarzutu, a mianowicie naruszenia prawa materialnego, w przyznaniu zatrudnienia ubezpieczonego od 1.09.1990r. do 24.04.1997r., Sąd Apelacyjny wyjaśnia, że należało je rozpatrywać w płaszczyźnie regulacji art. 32 ust. 2 i 4 ustawy emerytalnej w związku z pkt 25 działu XIV „Prace różne”, wykazu A będącego załącznikiem do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983r. – „bieżąca konserwacja agregatów i urządzeń oraz prace budowlano-montażowe i budowlano-remontowe na oddziałach będących w ruchu, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie” w związku z działem II „W energetyce” - prace przy wytwarzaniu i przesyłaniu energii elektrycznej i ciepłej oraz przy montażu, remoncie i eksploatacji urządzeń elektroenergetycznych i ciepłych, a jedynie dodatkowo w związku z pkt 12 działu XIV „Prace różne”, wykazu A będącego załącznikiem do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983r. - prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym, atomowodorowym.

Zgodnie z bowiem treścią art. 32 ust. 1 i 2 ustawy emerytalnej ubezpieczonym (...) będącymi pracownikami zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w niższym niż powszechny wiek emerytalny, a za zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia (art. 32 ust. 2 cyt. ustawy). W myśl art. 32 ust. 4 ustawy emerytalnej wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych. Do takich należy zaliczyć rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983r., Nr 8, poz. 43 ze zm.), a nadto na podstawie § 19 ust. 1 i ust. 2 rozporządzenia z 1983r., także rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 4 maja 1979 r. w sprawie pierwszej kategorii zatrudnienia (Dz. U. z 1979r., Nr 13, poz. 86, ze zm.). Należy podkreślić, że interpretacja zapisów wykazu do ww. rozporządzeń jest dokonywana w kontekście normy art. 32 ust. 2 ustawy emerytalnej wyraźnie wskazującej, że za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach można uznać tylko

1. pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia,

2. pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznym stopniu uciążliwości,

3. pracowników zatrudnionych przy pracach wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Specyfika poszczególnych gałęzi przemysłu determinuje bowiem charakter świadczonych w nich prac i warunki, w jakich są one wykonywane, ich uciążliwość i szkodliwość dla zdrowia. Przyporządkowanie danego rodzaju pracy do określonej branży ma istotne znaczenie dla jej kwalifikacji, jako pracy w szczególnych warunkach. Konieczny jest bezpośredni związek wykonywanej pracy z procesem technologicznym właściwym dla danego działu gospodarki (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 czerwca 2009 r., I UK 20/09, z dnia 16 czerwca 2009 r., sygn. I UK 24/09, z dnia 1 czerwca 2010 r., II UK 21/10, z dnia 14 marca 2013 r., I UK 547/12, OSNP 2014, Nr 1, poz. 11, wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 6 marca 2013r., sygn. III AUa 787/12). O zakwalifikowaniu danej pracy do wykonywanej w szczególnych warunkach decyduje narażenie danego stanowiska na czynniki szkodliwe wynikające ze specyfiki danego działu przemysłu, procesów technologicznych. Tylko bowiem takie czynności pracownicze, które są wykonywane w warunkach bezpośrednio narażających na szkodliwe dla zdrowia czynniki, przy znaczącym stopniu uciążliwości owych czynników oraz wymagania wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne i otoczenia, kwalifikowane są jako wykonywane w szczególnych warunkach (wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 25 listopada 2014 r., sygn. III AUa 224/14, LEX nr 1649274). Nie chodzi tu tylko o pracę

w związku z zatrudnieniem w zakładzie pracy należącym do określonej gałęzi przemysłu, ale również o pracę pracowników z innego działu przemysłu, lecz wykonywaną w takim samym stopniu narażenia na ekspozycję czynników szkodliwych. Skoro pracownik w ramach swoich obowiązków stale i w pełnym wymiarze czasu pracy jest narażony na działanie tych samych czynników, na które narażeni byli pracownicy innego działu przemysłu, w ramach którego to działu takie same prace zaliczane są do pracy w szczególnych warunkach, to zróżnicowanie tych stanowisk pracy musiałoby być uznane za naruszające zasadę równości w zakresie uprawnień do ubezpieczenia społecznego pracowników wykonujących taką samą pracę (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 kwietnia 2016 r., I UK 144/15).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, należy stwierdzić,

że zgromadzony materiał dowodowy bezsprzecznie wskazuje, że prace wykonywane przez ubezpieczonego były związane z typowymi warunkami właściwymi dla procesu technologicznego zakładów pracy należących do branży energetycznej, wynikającymi z wytwarzania i przesyłania energii cieplnej, przy pracach zatem o znacznej szkodliwości dla zdrowia i o znacznym stopniu uciążliwości, m.in. w związku z wysokimi temperaturami (dział II - W energetyce). Nie ulega zatem wątpliwości, że ubezpieczony pracował na rzecz branży energetycznej (elektrociepłowniczej) na oddziałach w ruchu, stale i w bezpośrednim narażeniu na działania szkodliwych warunków, tj. o jakich mowa w art. 32.ust. 2 ustawy emerytalnej. Niezależnie od powyższej konstatacji, należy podnieść, że materiał dowodowy potwierdza, iż ubezpieczony w spornym okresie wykonywał pracę w warunkach dodatkowo narażających jego zdrowie na szkodliwe oddziaływanie, gdyż pracował w oparach i pyłach wytwarzanych w zamkniętych pomieszczeniach podczas czyszczenia i spawania.

Reasumując, ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, że ubezpieczony pracował przy bieżącej konserwacji urządzeń na oddziałach znajdujących się w ruchu w elektrociepłowniach i wykonywał prace, które ze względu na ich znaczny stopień uciążliwości lub znaczną szkodliwość dla zdrowia wiązały się z szybszą utratą zdolności do zarobkowania, ewentualnie wymagały wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. W konsekwencji spełnił wymóg wykonywania pracy co najmniej przez 15 lat w szczególnych warunkach, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Mając na uwadze przedstawioną argumentację Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację, jako bezzasadną. Na podstawie art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 98 zasądził od organu rentowego na rzecz ubezpieczonego koszty zastępstwa procesowego za postępowanie w II instancji w wysokości 270,00 zł, zgodnie z § 10 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015r. poz. 1800).

SSA Urszula Iwanowska SSA Beata Górka del. SSO Gabriela Horodnicka

– Stelmaszczuk